

הכריגדיר גייר הנודע לשמצה הטיל מצב צבאי על העיר תל-אביב. כל תנועת המכוניות נאסרה. רק בעלי פרוטקציה מיוחדת, מהחכי הפנכה של השלטון הזר, זכו לרשימות תנועה. שוטרים בריטיים עצרו כל כלי-רכב, בדקו את רשיונותיהם. המוני תל-אביב המדוכאים הגיעו למקומותיהם באיפנויים. בעגלות ועל גבי סוסים. הרגשת העיבוד הצורב המרודה את האוכלוסיה, דחפה את הנוער לשורות המחתרות וגרמה לאהדה המונית לפורשים.

אפלשטיין

ישלמו, בסופו של דבר, יגאל ומוטקה. הנוער העברי אינו מעור אחי. יש בו נוער פועלי ובורגני, נוער עירוני וכפרי, נוער הנוטה למערב ולמזרח. אולם לכולם משותף רגש החיים החדיש, סגנון המחשבה החדש. ועל אלה מצויים נאחזו היום, לפני הכל ומעל לכל, להילחם.

חוק שבת זה אינו אלא אבן קטנה במדרון הגדול בו אנו מתדרדרים. אחריו יבואו חוקי קים אחרים, בעקבות ברול נוספת שבכה אחרי שבכה בבית-הסוהר שהיה פעם ביתנו. ואם תקנת-דיכוי זו תישאר חוק המדינה, תבוא אחריה שנייה ושלישית, אכזרית יותר, משי פילה יותר.

לכן ישנה רק תשובה אחת: להוציא את כובעי-הגרם מן הפינה בו רוקנוהו. ליצור שוב את החזית הגדולה, חזית-הברזל הירוקה עליה התנפצו צבאות מאק-מייקל, פארוק ועבדאללה.

וכשם שאמרנו כנגבה, כשכננו היה אל הקיר, כך עלינו לומר היום: כאן אנו עומדים. מכאן אין דרך לנסיגה.

לכל תקופה יש צורת לחימה משלה. לחמנו נגד האויב הזר ברובים ובמרגמות. לא אלה הם האמצעים להילחם על דמות המדינה. מלחמת הרוב במעוט אינה צריכה ואינה יכולה להיות מלחמה של אלימות. הרוב פשוטה ויעילה. כי החוק הוא לצדו.

בנים או זרים בביתנו

בית זה שייך לנו. אנו בנינו אותו בדמנו. מיטב חברינו קבורים מתחתיו. ומלחמה חזי' שה זר, אשר המעוט כיפה אותו עלינו, מטי רתו אחת: להחליט אם נהיה בנים בביתנו, או אם נהיה בו זרים ונבליים.

פעמים כה רבות, עז כי נמאס כמעט לומר אותם. אולם אין אנו פטורים מלחזור עליהם. לפני ארבע שנים שמנו קץ למדינת פלש-תיין. משך כמה שבועות הריגורל היתה לנו ההודמנות ההיסטורית להקים על חורבותיה את אשר אפשר היה לקרוא "מדינת הפלמ"ח" — מדינה הבנוייה על הרעות הגדולה של המתנדבים מכל הבחינות, מבני השומר הצעיר בנגבה ועד אנשי אצ"ל, מדינה המוכנה לקר-בנות כדי לכבוש לעצמה חיים עצמאיים, חופשיים יותר, מלאים יותר, מאושרים יותר, אולם מדינה זו לא קמה. בניקומה קמה המדינה אשר מי הראוי לקראה בשמה החדש: פינקסטאן.

מדינה המגלמת את כל המסורות המעוב-שות של האתמול, את רוח עסקני כנסת ישראל והסוכנות, את רוחם של גבאי בית-כנסת מזוקנים, נטולי-התלהבות ורכי-רכי יים; מדינה אשר ריח של כיתותיות תהיה נר דף כמנה לא פחות מאשר מפאקיסטאן. מפירוק הפלמ"ח והשכחת המחתרות, דרך דיכוי הימאים, ועד ליום השבת השחור — מוביל שביל ישר.

"כאן אנו עומדים..."

כשחזרו הלוחמים הביתה, ונתקלו במדינה חדשה זו, היתה הריאקציה הראשונה שלהם לזרוק את כובעי-הגרם לפינה ולפנות עורף לכל הנעשה במדינה. הם הרגישו שהפכו זרים בביתם. אולם הם השלו את עצמם כי אחרי ככלות הכול אי-אפשר לה למדינה להת-קיים בלעדיותם, בלעדי המתנדבים מאתמול, האלוה יגאל אלון והטוראי מוטקה גינדי. אולם אי-אפשר להתפטר מן החיים. אמנם, המדינה אינה יכולה להתקיים בלי יגאל ובלו מוטקה, והיא מתנוונת לעינינו. אולם המחר שלה יכולה להתקיים בלעדיותם. ואת החשבון

המלחמה נטושה נגד מצב אשר בו היה חוק כזה אפשרי. אין טעם להילחם בתחנה אחת בדרך. הגיעה השעה לשאול כיצד הגיעה הרכבת בכלל לתחנה זו — ומניין יצאה. על כפות המאזניים מונחה דמות המדינה.

כידון ביד וסכין בגב

שמעתי השבוע פסוק מצלצל שנאמר בי פשטות ע"י נהג מונית נכה-המלחמה, שהמ"ש שלה העניקה לו בחסדה את הזכות למתן תתה האותיות אשר על זכוכית מכוניתו את הכן האדום האור: מותר לו להשתמש במכונית בימי פנסק לצרכיו הפרטיים. אמר הנה: לוא ידעתי מראש כי זו המדינה שתיחלך בשדות-הקרב של נגבה, לא הייתי היום נכה.

איני מסכים, כמוכן, להגדרה אותו נכה היה יוצא לקרב גם תוך ידיעה זו. אולם הד בר שהוא רצה לומר היה הרבה יותר עמוק. אפשר להגדירו כך: לא במדינה זו רצה הנכה של נגבה, ולא בה רצו חללי הקסטל, פצועי נבייטוש, נושאי-הכידון של חולייקאת. אולם איש לא שאל את אנשי הקסטל, נבי יושע וחולייקאת באיזו מדינה הם רוצים. הרבר פשוט לא עניין איש.

אין זה מקרה שרובם המכריע של חיילי הקרב ולוחמי המחתרת מתנגדים לימי פנסק בחימה כה בווערת. ואין זה מקרה שיום שבת זה היה יום נצחון גם לאלה אשר תקעו סכין בגב אותם לוחמים, שעה שעמדו במל-חמה על חיים ועל מוות לגירוש השלטון הזר, אנשי אגודת-ישראל שטענו נגד הקמת המדינה לפוי ועדות חקירה בינלאומיות. לא אלה שהקימו את המדינה קבעו דמותה.

ימי פלמ"ח וימי פינקס

חוששני שאני חוזר על דברים שנאמרו

הפעיל טרור נגד הרוב הבלתי-דתי, אלא גם נגד מחדשי הדת ובתי-הכנסת הרפורמיס-טיים האמריקאיים הרוצים להקים בארץ בתי-כנסת ומשרדי נשואין משלהם. מחדשי דת אלה בטוחים כי הרבנים בוגדים בדת ע"י כך שהמירו את התוכן החי של האמונה ואת דרך החיים המוסרית בטכסים אפלים, שרידי תקופות עברו. אפשר להגדיר את דעתם בסיס-מה: "הצילו את אלוהים מידי הרבנים!".

הקש על גב הגמל

תקנות התחבורה החדשות אינן אלא הקש הסמלי השובר את גב הגמל, אשר הטעינו עליו מסען גדול מרי. אולם לא הקש הזה לבדו מוטל עתה על כפות המאזניים. המר גים מרגישים כיום כי הגענו לנקודת מפנה, לסימן דרך גורלי בדרך המדינה. אם פקעה סבלנותו של הגמל, הגיעה השעה לפרוק את המסען המשפיל כולו.

המסען הזה אינו רק דתי. הגיעה השעה לבטא בברור את ההרגשה המעורפלת בלב הרבנות: כאן עומדות, זו מול זו, שתי דרכי חיים, אשר אין ביניהן פשרה.

אין זו הרגשה חדשה. רבים הרגישו אותה בימי שבתת הימאים. אולם שבתת הימאים, עם כל הסתבכויותיה הפוליטיות, היתה ברוי רה רק לחוג מסוים — בעיקר לזר הצעיר. אולם מיום הששי האדום של חיפה עד לש-בת השחורה בתל-אביב הובילה דרך של התבגרות. הנוער נשאר חיל החלוץ בתהליך זה. אולם הפעם שוב אין הנוער עומד לבדו. דוד צבי פנסק הצליח במקום שנכשל בן-גוריון: הוא ליכך מאחורי הנוער את המוני העם, בני כל המחנות. אבל לא פנסק קובע את החוק. את החוק קובעת הממשלה, והממ"ש שלה כולה אחראית. המלחמה אינה נטושה נגד חוק משפיל.

בריוק שש שנים אחרי יום השבת השחור שים הוטל מצור ברחובות הערים וכמכבישי הארץ מאילת ועד דן. שוטרים יהודיים עצרו את המכוניות שהובילו אנשים עובדים לשפת-הים, אחרי שבוטע עבודה מפרך (למעשה מימין). רחוב אלנבי בתל-אביב, החומה כרגיל מרוב תנועה, הזכיר את המראה הזמור היטב של ימי העיצור והשבתות. תגובת החמונים היתה שוב איבה גדויה למנגנון השלטון, שנוצל לרעה לשם ביצוע חוק החסר כל יסוד והצדקה חוקיים.

לפינקסטאן